

gjæves Sagen har for saa vidt overrasket mig, som man ser, at den ærede Finantsminister i en følgende Samling har citeret forskellige Ting fra en Udvalgsbetænkning. Jeg antager, at Sammenhængen dermed er den, at Udvalget har foreløbig affattet et Udkast til Betænkning, som har været sendt Ministeren til Underretning, og for at være Grundlag for en eller anden Konference med ham; da saa Sagen i den Session ikke kom til Ende, men paany dukkede op adskillige Maaneber senere, har den ærede Finantsministers Sukommelse sandsynligvis tviget ham, og han har troet, at dette Udkast virkelig var afgivet som Betænkning. Smidleriid har jo denne Misforstaaelse — som jeg tror, det er — bragt os den Fordel, at vi i alt Fald gennem Ministerens Udtalelser nu dog kende en lille Smule til det, som det daværende Udvalg vilde have ytret i sin Betænkning. Der var tre Hovedpunkter, som fra Ministerens Side bleve gjorte gjældende til Forsvar for det Lovforslag, han havde forelagt, og som Grunde imod den Indstilling, der blev gjort fra Folkethingets Flertals Side. Disse tre Grunde vare for det Første den, at Forretningerne paa de to Amtstuer vilde, hvis de sloges sammen til een, blive af saa overordentlig stort Omfang, at det ikke vilde være muligt for nogen enkelt Embedsmand at føre et saadant Tilsyn med dem, at han kunde paatage sig et personligt Ansvar af den hele Regnskabsaflæggelse. Den anden Grund var den, at, efterat Forholdene havde udviklet sig, som de havde gennem en lang Række af Aar, var det et Hensyn, som skyldtes Befolkningen, at man ikke undrog dem den Udgang, de hidtil havde havt til at betale deres Skatter i Esrom og der tillige indhente de forskellige Dplysninger og Forklaringer, som hænge nøje sammen med, at Amtsforsvalterkontoret i Esrom tillige for en væsentlig Del er et Godsforvalterkontor og altsaa staar i et andet Forhold til en stor Del af Befolkningen, end de rent skatteopkrævende Amtstuer. Det tredje Hensyn var det, at Ministeren ansaa det for i høj Grad urigtigt at udstyffe Oppebørjelsembedet til et større eller mindre Antal af væsentlig private Personer, hvem man gav et efter Arbeidets Omfang maatte tilstrækkeligt, men efter Sagens Natur alligevel ufyldbestjørende Honorar for Udførelsen af Skovkasjerforretningerne, og den ærede Minister oplyste dels her og dels i Landsthinget, at de Erfaringer, man havde gjort ved Ansættelsen af saadanne private Skovkasjerere, ikke kunde tale for at følge den Vej, idet man nemlig i et paafaldende stort Antal Tilfælde havde havt det Uheld, at slige private Funktionærer havde gjort sig skyldige dels i Regnskabsuorden og dels i Kassemangel. Af disse tre Betragtninger forekommer det mig, at det nærværende Lovforslag fyldestgjørende besvarer de to. Her er ikke længer Tale om nogen Udstykning af Skovkasjererforretningerne til 3 eller 6 Privatmænd, fordelte

omkring i Kredsen, som med et lille Honorar skulde lønnes for deres Arbejde, og jeg skal ikke negte, at jeg anser dette, at man kommer bort fra denne uheldige Tanke, for at være næsten det Allervæsentligste af det Hele; thi af de forskellige Ordninger, der lade sig tænke, maag jeg tilstaa, at for mig stiller det sig saaledes, at denne Udstykning til Folk, blandt hvilke Valget i Virkeligheden vilde være yderst indskrænket, vilde være saa lidet stemmende med Administrationens Lær, og, jeg kan gjerne sige til, saa yderst uhenfagsmæssig i politisk Henseende, at Bortfjernelsen af denne Side af Sagen forekommer mig at være særdeles vigtig. Dernæst er der ved Lovforslaget taget Hensyn til, at Befolkningen ligesom hidtil kan komme til at erlægge sine Afgifter paa det Sted, hvor de gennem en Aarække have været vant til at gjøre det, og at der ligeledes paa dette Sted vil blive opbevaret det fornødne Materiale, som kræves til Udførelse af Godsforvalterfunktionerne mellem Amtsstuen og en Del af Befolkningen. Derimod staar det ikke fuldt saa klart for mig, om man tillige kan sige, at det tredje Hensyn er ifet Fyldest, nemlig dette, at der ikke maatte foregaa en saadan Sammenfletning af de to Amtstuer, at derved Forretningernes Omfang blev saa betydelig, at Enkeltmand ikke kunde overse dem eller føre det rette Tilsyn. Resortforholdene mellem den Skovkasjerer, der efter Forslaget skal ansættes paa Esrom, og den Amtsforsvalter i Frederiksborg, der nominelt for Fremtiden skulde være eneste Amtsforsvalter i Frederiksborg Amt, staar mig ikke saa tydeligt og klart. Lovforslaget afskaffer Amtsforsvalterembedet i Esrom, men indfætter til Sjengjæld en Skovkasjerer, der tillige udfører Amtsforsvalterens Funktioner, og det er et Punkt, der vist trænger til nærmere Opklaring, i hvilket Forhold Amtsforsvalteren i Frederiksborg vil komme til at staa til denne Filial i Esrom, et Punkt, som det iøvrigt ikke vil være saa særdeles vanskeligt at klare, men som jeg dog allerede nu vil henlede Opmærksomheden paa. Den Betænknelighed, man kunde være i sidste Retning, forekommer mig imidlertid at være i væsentlig Grad svækket derved, at der allerede foreligger et ikke ganske ringe Antal af Tilfælde, hvor man ved Ophævelse og Inddragning af enkelte Amtsforsvalterposter har etableret Filialer, og der foreligger os jo endnu i denne Samling et af selve Regjeringeu indbragt Lovforslag om Nedlæggelse af Kallundborg Amtstue, ved hvilket det bestemmes, at der skal indrettes i Kallundborg en lit Filial, forestaaet af en Funktionær, der vil komme i lignende Forhold til Holbæk Amtstue som det, der her er Tale om at bringe den tilkommende Skovkasjerer i Esrom i til Amtsforsvalteren i Frederiksborg. Det forekommer mig derfor, at, naar man stiller sig paa Standpunktet af de tre Betragtninger, som den Gang var Hovedsagen for Regjeringen, saa er der Grund til at formode,